

NÄKÖKULMA

NRO 15 - 3 / 2021
www.nakokulma.info

Pääkirjoitus

Jonkin aika sitten YLE kertoi "Kulttuurivieras" palstallaan naistenkilöstä, joka YLE:n mukaan oli "15-vuotiaana uskossa ja profetoi", mutta sitten hänestä "kasvoi anarkisti, joka yrittää pelastaa maailman, mutta saa miesten vihat päälleen". Ko. nuoren "uskoon tulossa" lienee monia samoja piirteitä mitä monen muunkin nykyisen "uskoon tulleen" kohdalla. Kun rippileirillä puhuttiin vakuuttavasti kuinka "toisista täytyy pitää huolta ja globaali empatia on tärkeätä", se tuntui omalta jutulta. Se oli YLE:n ja tarinaansa kertovan henkilön mukaan "uskoon tulo".

Mutta pian ev.lut.kirkko alkoi "tuntua tylsältä" ja hän päätti käydä pienen karismaattisen seurakunnan kokouksessa, jossa ihmiset "puhuivat kielillä, kaatuilivat ja olivat hurmiossa". Lopulta seurakunnassa uskottiin, että kyseinen nuori "pystyy kuulemaan Jumalan äänen ja välittämään sen muille". Niin hän uskoi itsekin ja alkoi profetoida 15-vuotiaana. Ihmiset tulivat kysymään, voisiko hän rukoilla heidän puolestaan ja kuunnella, oliko Herralla jotain sanottavaa heille. Mieleeni tulee myös yhteys jokin aika sitten paljon sekä maallisen että kristillisen median huomiota nauttineen nuoren seurakuntajohtajan Patrick Tiaisen tapaukseen ja kertomukseen omasta "uskoon tulostaan".

Kun nuori halusi jonkun ajan kuluttua siirtyä toiseen karismaattiseen seurakuntaan, nykyisen seurakunnan vanhimmmisto piti hänelle puhutelmun, jossa hänen sanottiin olevan "hylkäämässä Jumalan tien". Tuolloin 17 -vuotiaassa nuoressa se herätti pelkoa, että hänelle tapahtuu jotakin pahaa. Mutta sitten alkoi opiskelu ja sen aikana 4 vuotta kestänyt karismaattinen "usko" alkoi haihtua. Nyt henkilö kuvaa "profetoimistaan" meedioiden ja mentalistien käyttämänä cold reading -tekniikkana. "Pyrit lukemaan ihmisen ilmeitä ja eleitä ja lähdet kalastamaan, että: 'Musta tuntuu, että Herra haluaa sanoa sulle, että sulla

on taakkoja elämässä'. Sitten katsot, miten ihminen reagoi ja kalastat lisää. En tietenkään silloin ajatellut, että teen niin, mutta jälkikäteen mietittynä harjoitin tekniikkaa useamman vuoden." Henkilö uskoo, "että uskoontulossa oli kyse teinikapinasta". Nykyisin hän on maailmankuvaltaan "vegaani, feministi ja antifasisti".

Kertomus kuvaa yleisesti aika hyvin monen nykyseurakunnissa "hengailevan" "uskoon tuloa". Oikeasti kyse on uskon puutteesta. Kyse on kuvitelmasta, että oltaisiin "uskossa" kun on saatu jokin moraalinen tai humanistinen heräte, jota jokin sielullinen tunnekokemus ja/tai fyysinen tunne-elämys vahvistaa. Kun raamatullinen oman syntisyyden kokeminen puuttuu, puuttuu Sovittaja, Vapahtaja, Jeesus Kristus ja sen mukana kaikki. Raamatullisesta uskosta ja uskon tulosta ei siis ole kyse. Mitä raamatullinen usko on, siitä kerrotaan tämän lehden artikkeleissa.

Kertomus osoittaa hyvin myös sen, kuinka hataralla pohjalla on valtamedian ja yleensä median käsitys kristitystä uskovasta. Asiat ovat pahasti sekaisin kun Raamattua ei osata, ei kunnioiteta, eikä sitä halutakaan oppia. "Uskon tulo" on silloin mitä tahansa sielullista pöhinää.

Tämä kertoo myös nykyisestä seurakuntamenosta ja hengellisen opetuksen tasosta, paremminkin opetuksen puutteesta, niin ev.lut.kirkossa kuin "vapaissa" suunnissa. Toisaalla pastorit höpisevät vain yleistä humanismia puuttuen lähinnä yhteiskunnan epäkohtiin, jos niihinkään, toisaalla taas kuvitellaan Jumalasta ja Pyhästä Hengestä kaikkea villiä ja hullua vastoin sitä mitä Raamattu opettaa. Niinpä syntyy myös sen mukaisia "uskovia". "Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia..." 2.Tim.4:3. Siinä ajassa nyt olemme.

Juhani Aitomaa

Kansikuva: Hjalmar Munsterhjelm (1840-1905), Kansallisarkisto

- 2 Pääkirjoitus
- 4 Kristitty roomalaiskirjeen 7.luvussa, osa 3 - Lähde: Armo Riittä
- 6 Oppien arvioiminen ja henkien koetteleminen, osa 1 - Jouko Nieminen
- 8 Hänen ylenpalttinen armonsa - Pauli Koskinen
- 10 Karismaattinen vs. hengellinen, osa 2 - Matti Pyykkönen
- 12 Masennus, pelot, ahdistukset ja Jumalan lohdutus - rov. Per-Olof Malk
- 14 Israel touko-kesäkuun vaihteessa - Juhani Aitomaa
- 15 Mihin olemme menossa, osa 1 - Paul Madsen
- 17 "Suuren mutta armoitetun syntisen todistus" - Niilo Wiklund (1700 -luku)

NÄKÖKULMA Nro 15 - 3 / 2021
ISSN 2670-3203 (painettu)
ISSN 2342-7949 (verkkojulkaisu)

Julkaisija: Kustannus Näkökulma julkaisut
s.posti nakokulma@nakokulma.info
Tilaukset: tilaus@nakokulma.info

Päätoimittaja: Juhani Aitomaa
Toimitusneuvosto: rov. Per-Olof Malk, evank.
Pauli Koskinen, ins. Jouko Nieminen, fil.tri Paavo
Suihkonen

Tilaushinnat:
Painettu lehti 26,50 eur. Hinta sisältää yhden
vuosikerran, jonka aikana ilmestyy 6 numeroa.
Tilaaaja saa kaikki vuoden aikana jo ilmestyneet
numerot vaikka tilaus tehtäisiin kesken vuotta.
Lehti maksetaan OP:n tilille: Kustannus
Näkökulmajulkaisut - FI53 5228 0320 0999 35

Julkaisu on itsenäinen osa Suomen
Evangeliumikoulun (Evangeliumin
opintoyhdistys ry, PL 17, 05831, Hyvinkää, sposti
evank@evank.org) yhteistyöverkostoa.

Lehti on tilattavissa myös digitaalisena (PDF)
versiona joka lähetetään tilaajan
ilmoittamaan sähköpostiin. PDF -version
tilaushinta jaksolle (6 nroa) on 21,00 eur.

Tilausohjeet ja kauppa ks.
www.nakokulma.info

Painetun lehden yksittäisiä numeroita voi
tilata erikseen hintaan 4,00 eur +postim.
(toimitus jos varastossa on). Suuremmat erät
tarjouksen mukaan. Pdf -versio 3,50 eur.

Ks. tarjous takakannesta

Kristitty roomalaiskirjeen 7.luvussa

Julkaistu Armo riittää -lehden numerossa 4/2006. Tekijästä ei varmuutta.
Osa 3

Julkaistu Armo riittää -lehden numerossa 4/2006. Tekijästä ei varmuutta

Vielä eräs lainaus; tällä kertaa C. H. Spurgeonin viimeisimmistä saarnoista: "On olemassa tunnustavia kristittyjä, jotka voivat puhua ihaillen itsestään. Sydämeni pohjasta saakka tunnen kuitenkin vastenmielisyyttä sellaisia puheita kohtaan päivä päivältä yhä enemmän. Niiden, jotka näin kerskatén puhuvat, täytyy olla hyvin erirakenteisia kuin minä. Sillä aikaa kun he onnittelevat itseään minun on maattava hyvin nöyrästi Kristuksen ristin juurella ja ihmeteltävä, että olen yleensä pelastettu, *sillä tiedän olevani pelastettu*. Minun on ihmeteltävä, että en usko enemmän Kristukseen ja samalla ihmeteltävä, että minulla on etuoikeus uskoa Häneen. Minun on ihmeteltävä, että en rakasta Häntä enempää ja samalla ihmeteltävä, että yleensä rakastan Häntä. Minun on ihmeteltävä etten ole pyhempi ja samalla ihmeteltävä, että minulla on yleensä jotain halua olla pyhä huolimatta siitä turmeltuneesta, alhaisesta ja paheellisesta luonnosta, jonka löydän sielustani.

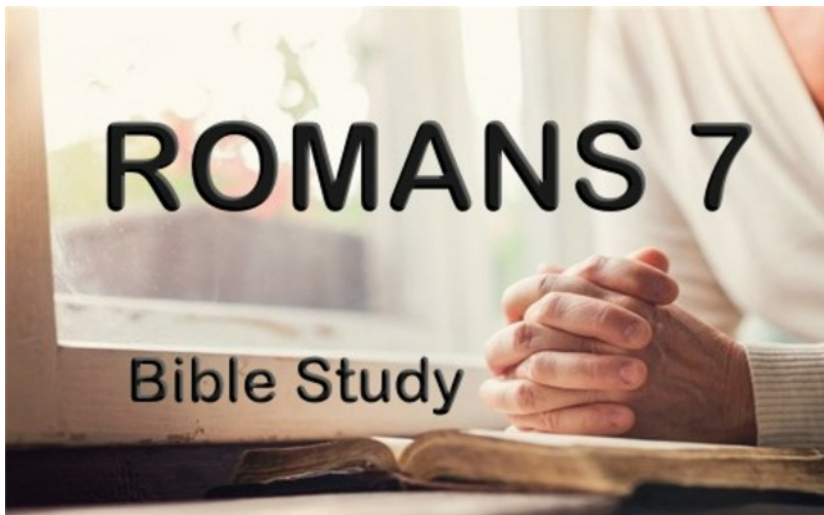
Jos Jumala sallisi parhaan maapallolla elävän ihmisen kohdalla tämän sisällä asuvien syvien turmeluksen lähteiden purkautua esiin, tämä tekisi yhtä pahaa kuin Paholainen itse. En välitä vähääkään siitä, mitä nämä kerskailijat puhuvat omasta täydellisyydestään; olen varma että he eivät tunne itseään, muutoin he eivät voisi puhua niin kuin he nyt usein puhuvat. Taivasta lähimpänäkin elävässä pyhässä on tarpeeksi räjähdysainetta sytyttämään toisen helvetin, jos vain Jumala sallisi siihen kipinän. Parhaimmassakin ihmisessä on helvetillinen, lähes pohjaton turmeluksen syvyys. Jotkut kristityt eivät koskaan näytä tätä käsittävän. Melkein toivon, etteivät he tulisi sitä näkemäänkään, sillä se on tuskallinen havainto jokaiselle. Siinä on kuitenkin se suunnaton hyvä puoli, että se saa meidän itseluottamuksemme

lakkaamaan ja saa meidät kunnioittamaan vain Herraa."

Kristityn sisäinen ristiriita

Voisimme lainata vielä muitakin todistuksia hurskaitten ja merkittävien miesten huulilta ja kirjoituksista, mutta nämäkin jo riittävät osoittamaan, mikä nämä eri aikakausina eläneet miehet on saanut huudahtamaan "minä viheliäinen ihminen". Vielä muutama sana 7. luvun loppujakeesta. "Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" "Kuka pelastaa minut?" Tämä ei ole epätoivon ilmaus vaan vakava halu saada apu oman itsensä ulkopuolelta. Apostoli halusi vapautua "kuoleman ruumiista". Tämä on kuvaannollinen ilmaisu lihallisesta luonnosta. Huomataksa miten Room. 6:6:ssa lihallista luontoa kutsutaan "synnin ruumiiksi" jolla on jäseniä (7:23). Tulkitsemme siksi apostolin tarkoitukseksi sanoa: kuka pelastaa minut tästä kuolettavasta ja myrkyllisestä taakasta – minusta itsestäni!

Seuraavassa jakeessa apostoli vastaa kysymykseensä: "Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta." Jokaiselle asiaa puolueettomasti tarkastelevalle tulisi olla ilmeistä, että tämä viittaa tulevaisuuteen. Hänen kysymyksensä on: "Kuka pelastaa minut?" Hänen vastauksensa on, Jeesus Kristus sen tekee. Tässä paljastuu se virhe, jonka jotkut tekevät

opettaessaan täällä ajassa tapahtuvaa vapautusta lihallisuudesta Pyhän Hengen voiman avulla. Vastauksessaan apostoli ei kuitenkaan puhu mitään Pyhästä Hengestä, sen sijaan hän ainoastaan mainitsee: "Jeesus Kristus, meidän Herramme." Hengen täällä ajassa suorittama työ ei vapauta meitä kristittyjä "tästä kuoleman ruumiista" vaan vielä edessä oleva Herran Jeesuksen Kristuksen saapuminen. Se tapahtuu sitten kun tämä kuolevainen pukeutuu kuolematonmuuteen ja tämä turmeltuneisuus turmeltumattoonmuuteen.

Mutta sitten, kuin varmistaakseen sen, että tämä "vapautus" on tulevaisuutta, apostoli päättää sanomalla: "Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia." Huomatkoon jokainen lukija, että tämä lause seuraa sen jälkeen kun apostoli on kiittänyt Jumalaa "pelastetuksi" tulemisesta. Jakeen 25 loppuosa kokoa sen, mitä hän on todennut 7. luvun jälkipuoliskossa. Se kuvaa kristityn kaksinaista elämää. Uusi luonto palvelee Jumalan lakia, vanha luonto palvelee loppuun saakka "synnin lakia".

Myös Paavalin elämässä tämä oli totta ja se näkyy selvästi hänen elämänsä viimeisistä kirjeistä, joissa hän kutsuu itseään "syntisistä suurimmaksi". Se ei ollut evankeliumin tulen synnyttämää liioittelua, vielä vähemmän tekopyhyyden teeskenneltyä vaatimattomuutta. Se oli varmaa vakaumusta, elettyä kokemusta, pysyvää tietoisuutta, jonka syvälle sydämensä turmioon nähnyt joutui toteamaan. Se oli kaukana siitä pyhyyden vaatimuksesta, jonka Jumala oli asettanut hänen eteensä. Se on myös jokaisen sellaisen kristityn tunnustus, joka ei ole itserakkauden sokaisema. Ja sellaisen tietoisuuden päämäärä on saada hänet entistä palavammin kiittämään ja kaipaamaan sitä luvattua pelastusta (vapautusta), jonka Herramme ja Vapahtajamme tuo tullessaan kun Hän "on muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi", (Fil. 3:20).

Tehtyään niin, Hän "asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen" (Juuda 24). Halleluja, minkälainen Vapahtaja Hän on! On merkillepantavaa, että tämän lisäksi sana "viheliäinen" on löydettävissä vain kerran Uudesta testamentista, Ilm. 3:17, jolloin Kristus sanoo

Laodikean kristityille: "etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen!" Heidän kerskauksensa oli siinä, että heiltä ei puuttunut mitään. He olivat niin ylpeytensä pöyhistämiä, niin tyytyväisiä saavutuksiinsa, etteivät he tunteneet viheliäisyyttään. Ja eikö tämä ole myöskin tämän päivän todistus?

Eikö ole ilmeistä, että elämme kristillisen historian Laodikean kautta? Monet ovat tietoisia "tarpeesta", mutta nyt he kuvittelevat saaneensa "toisen siunauksen" tai "Hengen kasteen", tai että he ovat päässeet "voitolle" ja kuvittelevat että heidän "tarpeensa" on tyydytetty. Osoitus tästä on se, että he eivät todellakaan "tiedä" olevansa "viheliäisiä". Hengellisellä ylimielisyydellä he kertovat sinulle "siirtyneensä Room. kirjeen 7. luvusta 8. lukuun." Sääliväisellä mielihyvällä he kertovat, että Roomalaiskirjeen 7. luku ei enää kuvaa heidän kokemuksiinsa. Omahyväisen tyytyväisinä he säälien katsahtavat alas kristittyyn, joka valittaa "minä viheliäinen ihminen" ja temppelin fariseuksen tavoin he kiittävät Jumalaa siitä, että heidän suhteensa on toisin. Sokeat sieluraukat. Vain juuri tällaisille Jumalan Poika sanoo tässä: "etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen". Kutsumme heitä "sokeiksi" sieluiksi, sillä on huomattava, että juuri laodikealaisille Kristus sanoo: "voitele silmäsi silmävoiteella, että näkisit", (Ilm. 3:18).

On merkillepantavaa, että Room. 7. luvun toisessa osassa apostoli puhuu yksikössä. Tämä on yllättävää ja mitä siunatuinta. Pyhä Henki ilmoittaa meille, että armon suurimmat vaikutuksetkaan eivät vapauta kristittyä siinä kuvatuista tuskallisista kokemuksista. Ollen itse kuvauskohteena apostoli kuvaa mestarillisesti Jumalan lapsen hengellisiä taisteluja. Viitaten omaan henkilökohtaiseen kokemukseensa hän kuvailee sitä loputonta lihan ja hengen välistä ristiriitaa, joka uudestisyntyneessä käydään. Vapauttakoon Jumala meitä armossaan siitä ylpeyden hengestä, joka saastuttaa nykykristillisyyden ilman ja suokoon hän meidän nähdä oman saastaisuutemme niin, että yhdymme apostolin valitukseen yhä syvenevällä vakuudella: "Minä viheliäinen ihminen." Niin, suokoon Jumala sekä kirjoittajalle että lukijoille sellaisen näyn omasta kurjuudesta ja arvottomuudesta, että todella ryömisimme tomussa hänen edessään ja siinä ylistäisimme Häntä Hänen ihmeellisestä armostaan tällaisille helvetin ansainneille syntisille ihmisille.

Oppien arvioiminen ja henkien koetteleminen

Osa 1

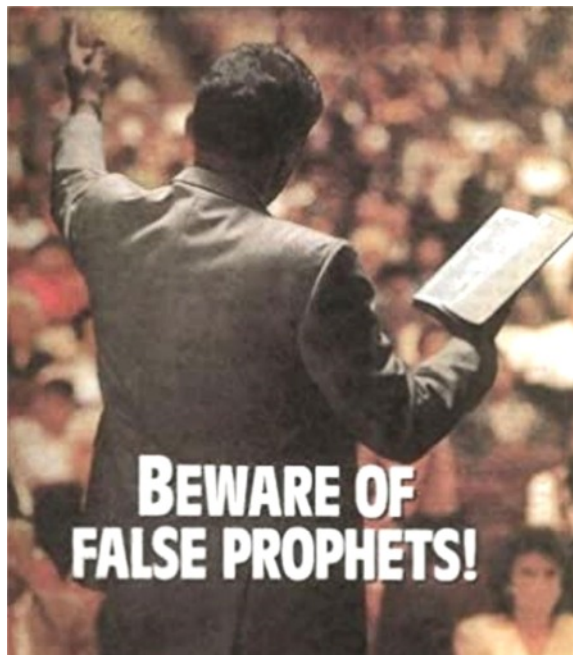
Jouko Nieminen

Tarvitaanko tänä päivänä henkien erottamista? Raamattu sanoo: "Koetelkaa kaikki, pitäkää se mikä hyvää on". Tänä päivänä ei kuitenkaan juuri mitään koetella. Eikä edes tiedetä, mitä se ylipäättään voisi edes merkitä. Ainoa koettelemisen muoto näyttää olevan, että otetaan kantaa tunteiden perusteella! Henkien erottamisen kyky on melkein hävinnyt. Eikä edes enää ymmärretä, miksi sellaista pitäisi tehdä? Mitään oppeja, opetusta tai käytäntöä tai ilmiötä ei juurikaan arvioida. Mikä on julistettu sanoma, tai mitä kokouksissa tapahtuu, on samantekevää. Ihmisille näyttää kelpaavan mikä tahansa, kunhan on kivaa tai jännää ja kokouksessa viihtyy. Tämä kertoo kahdesta asiasta: Ensinnäkin Jumalan Sanan raitis opetus on kriisissä, ja siitä on seurannut melkoinen kaaos hengellisessä kentässä. Toisekseen usko on keventynyt ja viihteellistynyt. Uskosta on tullut lähinnä virvoitusjuomaa tämän elämän murheisiin.

Sitten samalla kuitenkin ihmetellään, mitä mahtaa tarkoittaa esim. Matt.7:22? Kuitenkin: tähän on selvästi elämän ja kuoleman kysymys! Mielestäni kenenkään ei kannattaisi rakastua ns. "ihmeisiin ja merkkeihin", ennen kuin on alkanut todellisuudessa ymmärtää mitä tämäkin Raamatun sana merkitsee, ja ennen kuin sydän on sisäisesti pyhittynyt käsittämään kirjoituksia. (Tosin on sanottava, ettei yksityisiä Raamatun jakeita voikaan aina ymmärtää, koska Raamattu on kokonaisuus. Ja sitä voi käsittää vain antamalla elämänsä Jumalalle ja Jumalan sanalle!).

Mitä Raamattu sanoo henkien erottamisen tarpeesta?

Matt. 24 luvussa kerrotaan, kuinka opetuslapset tulivat Jeesuksen luo kyselemään ajan merkkejä (jae 3). Ensimmäiseksi merkiksi Jeesus sanoi: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä" (jae 4) Sitten hän alkaa selittää eksytyksen luonnetta: alkaa puhua vääristä profeetoista ja niiden tekemistä ihmeteoista yms. (Uuden Testamentin kielessä väärät profeetat merkitsevät lähinnä vääriä opettajia). Jakeessa 25 Jeesus sanoo: "Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut!" Kerran nuoret kyselivät jotenkin ahdistuneina: Kyllähän Jumala varjelee omansa, jos on vilpittömästi uskossa? Jouduin heille vastaamaan tähän tapaan: Kyllä varjeleekin. Mutta miten varjelee? Eikö juuri näin: Minä olen sen teille edeltä sanonut! Maailma on täynnä todella vilpittömiä, mutta eksyneitä

ihmisiä ja vilpittömiä uskontoja - mutta vilpittömyys ei ole tie totuuteen, vaan yksin Jumalan Sana. Ja siinä pysyminen! Pyhä Henki varjelee meitä totuudessa siten, että Hän tahtoo johdattaa meidät sisälle Jumalan Sanan viitoittamaan elämään ja pysymään siinä. Se merkitsee myös sitä, että kaikki, mikä on tarpeen, on jo edeltä sanottu Raamatussa. (Ja sitä, mitä ei ole sanottu, ei tule ottaa vastaan, kuten Ilm.22;18-19 opettaa.)

Jakeissa 24:11-12 Jeesus puhuu vääristä profeetoista ja laittomuudesta. Jeesus sanoo selvästi eksytysten perustan. Tässä ei puhuta yhteiskunnallisesta laittomuudesta, (joka on sinänsä tosiasia). Tässä puhutaan seurakunnasta (kristikunnasta) hengellisenä yhteisönä! Niin kuin apostoli Pietari sanoo 1.Piet.2:1: "On oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja..." Sisään seurakuntaan. Salaa. Meidän on siis valvottava opetusta! Puhutaan opeista, mutta väärin oppien taustalla ovat aina henkivallat. Laittomuudesta sanoo esim. Juuda 19: "Lupaavat heille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia." Vapautta laista, vapautta rististä, vapautta itselleen kuolemasta, tehdä laittomuutta ilman synnin surua.

Meidän on myös hyvä huomata, että Jeesuksen opetuksestakin puolet on pelkkää varoittamista!

Minkähän tähden? Kaiken tämän keskellä on pakko valvoa ja ottaa kaikkeen kantaa sen mukaan, kuinka Raamattuun on kirjoitettu!

Kuinka sitten uskovat eksytetään tänä aikana?

Jeesus sanoi "varokaa, ettei teitä eksytetä". Saatana tietää hyvin, että uskovatkin voidaan eksyttää. Parhaiten houkutteleamalla heidät hengellisen näköisiin harhoihin joissa heille luvataan suuria! Yleensä Pyhän Hengen nimissä. Suuria lupauksia, jotka koskevat tämän maailman aikaa – ei taivasta. Ja suuret lupaukset nousevat helposti päähän! Taustalla on Pyhän Hengen nousu "pääjumalaksi", jolloin Jumala ja Jeesus joutuvat väistymään syrjemmälle, juuri niin kuin tapahtunut karismaattisen liikkeen ja menestysteologian parissa. Pyhä Henki on erotettu toimimaan omassa nimessään! Eikä enää Jeesuksen nimessä.

Katsohan: Ei meitä uskovia voi eksyttää väittämällä, että Jumalan sana on väärennetty. Tai vääristellä Jeesuksen sanoja. Nehän on selvästi Raamattuun kirjoitettu. Mutta entä Pyhä Henki? Eksytyksissä sanotaan, että Henki tekee mitä tahtoo (Joh.3:8) "Tuuli puhaltaa missä tahtoo..." Ja sinä et voi arvostella Pyhän Hengen tekoja, koska Hänellä ei ole omaa sanomaa Raamatussa. Näin mikä tahansa kuinka hullu sanoma voidaan panna Pyhän Hengen nimiin. "Henki tekee mitä tahtoo!" Todellisuudessa tämä väärä henki tekee sitä, mitä ihmiset sielullisesti kiihotetulla hengellisyyden halullaan itse tahtovat! Tämän ajan ihmiset esim. haluavat viihtyä ja juhlia. Siispa henki järjestää hengellisiä juhlia, missä on tarkoituksena juopua hengestä. Ja kivaa on! Onko kysymyksessä todella Pyhä Henki, se ei valitettavasti kiinnosta. Jeesus taas sanoo Pyhästä Hengestä, että "Hän ottaa minun omastani (evankeliumi) ja antaa teille".

Matt. 24:23-25 sanoo, että valitutkin voitaisiin eksyttää suurella valhehengellisyydellä. Mieluiten kuuluisien kansaan vetoavien profeettojen välityksellä! He puhuvat niin kauniisti, niin antautuneesti ja niin vakuuttavasti! Ja tekevät vielä

ihmeitä! Ja koska monet kristityt uskovat mielellään kauniisiin lupauksiin, joita Pyhä Henki on nyt tullut toteuttamaan, niitä tehdään hänen nimessään. Tästäkin voimme ymmärtää, että meidän on pakko tunnistaa itse henget, tajutaksemme, missä mennään! Meidän on pakko tunnistaa, onko kysymyksessä Pneuma (Pyhä Henki) vai pneuma (tuuli). Vain pieni ero! (Alkutekstissä ei aina tätäkään!) Palaan tähän.

Eksytykset tarvitsevat kasvualustan, joka on siis laittomuus. Eli antinomismi. Se tarkoittaa sitä, että uuden liiton uskova ei enää tarvitse lakia ja ristiä. Siksi houkutellaan kiusattuja ja onnettomia ihmisiä miellyttävän oloisiin kokouksiin, jossa sielullista ja hengellistä ei eroteta toisistaan, eli hyvää ja pahaa ei eroteta Jumalan sanalla. Luvataan hyviä kokemuksia, sisäistä parantumista, onnellista elämää ja hengellistä menestystä, mutta ihmisiä ei päästetä ristiille kuolemaan omalle itselle ja saamaan todellista vapautta heidän todellisista synneistään. Tavallisia kristittyjä, jotka elävät uskossa, houkutellaan mukaan maalaamalla heidän silmiensä eteen jotakin parempaa, mitä ilman he eivät varsinaisesti vielä ole varsinaisia Jumalan lapsia! Vanha visualisointi -menetelmä guruja ja shamaanien vallankäyttövälineenä on nykyään hengellisten "apostolien" käytössä. Samaa menetelmää käyttivät tuhoisin seurauksin myös esim. Hitler ja Göbbels!

Palataan vielä Matt.7:22. Moni ihmettelee, mikä meni vikaan? Jeesus siis sanoo, että väärät profeetat eksyttävät monia ja rakkaus kylmenee. Näille vääryyden tekijöille (7:23) Jeesus sanoo, että "en ole koskaan teitä tuntenut" (Voisi yhtä hyvin kääntää: "En tunne teistä ketään"). Hekään eivät tunteneet Jeesusta henkilökohtaisesti. He rakastivat enemmän ihmeitä ja merkkejä kuin Jeesusta ja Jumalan sanaa, ja siksi heillä ei ollut todellista rakkaussuhdetta Jeesuksen kanssa. Jos me rakastamme Jumalaa ja Jeesusta, niin meillä on tarve päästä Häntä lähelle ja kuulla meidän rakkaamme ääntä.

Moni etsii tätä Herran kuulemistatunteellisista kokemuksista. Mutta eivät Jumalan Sanasta. Ja kun Jumalan Sanan mukainen opetus loppuu – kaikkien rakkaussuhde kylmenee! Onko näin käymässä juuri tänä aikana?

Jatkuu

Hänen ylenpalttinen armonsa

Pauli Koskinen

Joh.14:15: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni." Moni perustele eläinlajaisuutensa tämän paikan perusteella. On aiheellista tutkia, mitä tässä sanotaan: Jos te rakastatte minua, niin te pidätte minun lakini. Pysyykö ihminen rakastamaan Jumalaa omin voimin? Uskovalle on uudestisyntymisen yhteydessä annettu Uskon Henki, Pyhä Henki. Hän opettaa

meitä pysymään Kristuksessa ja muistuttaa kaikesta, mitä Jeesus on sanonut. Hän vaikuttaa meissä tekemisen ja tahtomisen. Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu - näinhän Paavali kertoo Roomalaiskirjeessä.

Jos emme tunne Jeesusta sisäisesti, niin me yritämme lain suorittamisen kautta olla Jumalalle kelpoisia. Kun olemme päässeet armosta osalliseksi ja totuus Kristuksesta on hengesämme, niin Jumalan Pyhä Henki vaikuttaa sisällisesti meissä varjellen ja uskoa ylläpitäen.

Tämän päivän kristillisyydessä kuulee harmiteltavan usein: "löydä itsesi" ja "sinulla on oikeus". Nämä asiat johtavat meidät vaaralliseen minäkeskeisyyteen, pois Kristuksesta ja Hänen sisäisestä tuntemisestaan. Jeesus varoittaa evankeliumeissa: "minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään, niin hänet te otatte vastaan. Kuinka te voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?", (Joh.5:43-4). Aikamme ongelma on sekin, että etsitään ihmistä jota seurata

Kristuksen sijaan. Narsistiset saarnaajat ja sananopettajat keräävät uskollisia ja hyväuskoisia seuraajia itselleen saaden näiden ihailun. Kristinuskoa käytetään hyväksi myös omiin valtapyrkimyksiin arkielämässä, seurakunnissa ja politiikassa. Raamattu kuitenkin varoittaa, ettemme herroina hallitsisi toisiamme: "kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina", (1.Piet.5:2-3).

Eräs ystäväni opasti minua: - Hienoa, että sinulle on kirkastunut taivastie, mutta älä jää paikoillesi, vaan sinulle on varattuna enemmän. Älä jää sinne ristin juurelle, vaan etsi voimaa elämääsi. Risti on kuoleman paikka. Meidän tulee tavoitella voimaa eikä jäädä heikkouden valtaan. Kristuksen pelastustyö oli mahtava, mutta sinun pitää mennä eteenpäin. - Olin hämmäntynyt koska minulle oli opetettu, että Kristuksessa on kätkeytynä kaikki mitä ihminen tarvitsee elämiseen ja jumalaisuuteen. Mieleeni juolahti raamatunkohta, josta tuli uskonelämäni eräs johtoaistus: "Sillä vaikka hänet

ristiinnaulittiin, kun hän oli heikko, elää hän kuitenkin Jumalan voimasta; olemmehan mekin hänessä heikot, mutta me elämme hänen kanssaan Jumalan voimasta teitä kohtaan. Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta”, (2.Kor.13:4-5).

Ymmärsin, että nämä houkutukset olivat minulle koettelemukseksi. Halusinko miellyttää ihmisiä vai palvella Kristusta? (Gal.1:10). Jokainen haluaa olla voimakas, tunnettu ja ihmisten suosiossa. Kuka haluaa olla halveksittu, heikko ja syrjitty? Paavali kirjoittaa, että olemme kaikki "luonnostamme juutalaisia" (Gal.2:15), ei syntyperältämme vaan uskonnoltamme. Haluamme itse tekemällä kelvata Jumalalle eli suoritamme lakia tavalla tai toisella. Kristityn luontainen halu on itse suorittamalla tulla lain tekojen kautta vanhurskaaksi. "Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta", (Gal.5:4).

Kuinka joudumme pois Kristuksesta? Siihen ei tarvita muuta kuin oman lihallisen mielen johdatus täydentää omalla suorituksella Kristuksen ristillä ansaitsemaa pelastusta. Saatamme tuolloin näyttää muiden ihmisten silmissä jopa pyhiltä, mutta Jumala näkee sydämeen ja tietää asian todellisen tilan. Vaistomaisesti yritämme noudattaa Jumalan lakia tullaksemme kelvollisiksi eli vanhurskaiksi. Paavali puhuu laista kuitenkin kuoleman lakina. Ellemme pysty täyttämään lakia viimeistä piirtoa myöten, olemme lain rikkajia ja Jumalan tuomion alaisia. "Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan", (Gal.4:4-5). Laki toki on viimeistä piirtoa myöten voimassa edelleen mutta sen tarkoitus on ohjata syntinen armoistuimen eteen. Jeesus lunasti meidät lainalaiset.

Entä elämän vanhurskaus? Täytyyhän vaelluksemme näyttää pyhältä ja syntielämän on muututtava. Entä hengen hedelmien esiintuleminen? Kun vanhurskas elää uskosta, Jumala vaikuttaa Pyhän Henkensä kautta kaikessa tässä. Tästä Jesaja toteaa: "Herra, sinä saatat meille rauhan, sillä myös kaikki meidän tekomme olet sinä tehnyt", (Jes. 26:12). Me olemme Hänen tekonsa, Hänen rauhansa, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee meidän sydämemme ja ajatuksemme Hänessä. Tämän

maailmanajan mukaan mukautuminen vaikuttaa maailman ajatusrakenteiden, filosofisten ihmisviisauksien sekä kaikenlaisen ihmiskeskeisyyden tekniikoiden ja metodien sisällyttämistä osaksi hengellistä elämää. Raamatussa yksin on Jumalan opetus, totuus ja ymmärrys siitä mitä hengellinen kasvu Herrassa Jeesuksessa on. Raamatun totuuteen ei pidä liittää mitään metodeja tai systeemejä maailmallisista lähteistä. Sellainen ei saa aikaan tervettä hengellistä kasvua. "Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä". (Room.12:2).

Lainkuuliaisuus ei saa aikaan uskonkuuliaisuutta, mutta uskonkuuliaisuus saa aikaan lainkuuliaisuutta. Tämä on vaikeaa lihalliselle ihmismielelle. Haluaisimme laittaa oman puumerkkimme armon evankeliumiin. Joudumme nöyrytymään Jumalan kasvojen edessä ja huutamaan: Herra ole minulle syntiselle armollinen! "Tämä on se liitto, jonka minä näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan, sanoo Herra: 'Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan ne heidän mieleensä'; ja: 'heidän syntejensä ja laittomuuksiansa en minä enää muista'", (Hepr.10:16-17).

Evankeliumi puhuu, että Jeesus on saavuttanut ristillä täydellisen voiton synnistä. Hän täytti täydellisesti Jumalan tahdon ja maksoi syntivelkamme. Heprealaiskirjeen 10. luvusta saamme lukea: "Ja tämän tahdon perusteella me olemme pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan. -Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään." Koska meidät on uskon kautta vanhurskautettu, meillä on rauha Jumalan kanssa ja saamme elää tämän lihassamme vielä elettävän ajan, ei omassa, vaan Jumalan Pojan uskossa (minkä elän, sen elän nyt Jumalan Pojan uskossa). Jumalan Pojan uskossa emme turvaudu omiin suorituksiimme, vaan katseemme on kiinnitettyinä Jeesuksen tekoon ristillä.

Karismaattinen vs. hengellinen

Matti Pyykkönen

Osa 2

Luentomateriaali Keski-Suomen
Helluntaiseurakuntien työntekijäpäivillä 2004

Mitä raamatullinen karisma ei ole

Raamatullinen karisma, hengen ilmeneminen, ei ole vastakohta järjestäytyneelle toiminnalle ja seurakuntaviroille. Sana ei tunne vastakohtaisuutta palvelustehtävien ja armolahjojen välillä. Lahja olla Hengen toiminnan välikappaleena, kanavana, "kuuluvat Jumalan armotalouteen, eivätkä Hänen luomisjärjestykseensä" (IRTK). Luonnollinen ja sielullinen saavat alkunsa luomisesta; hengellinen, karismaattinen, uudestisyntymisestä ja siinä Pyhällä Hengellä täyttymisestä. Raamatussa hengellinen ja karismaattinen ovat aina aivan sama asia.

Karisma -sana sekulaarissa kielenkäytössä

Muutama vuosikymmen sitten sanat karisma ja karismaattinen miellettiin, ja niitä käytettiin ainoastaan Raamattuun liittyvien asioiden yhteydessä. Vähitellen nämä sanat tulivat yleiseen kielenkäyttöön. Siellä se muuttui täysin sen alkuperäisestä tarkoituksesta. Voimme vain todeta, että maailma vei tuon sanan ja tärveli sen. Nykykielen sanakirjojen mukaan karisma tarkoittaa: "erikoista johtajuuteen tarvittavaa luonteen ominaisuutta, jolla voi vangita kansan

mielikuvituksen ja innostaa antautumista jollekin asialle."

Karismaattinen on ihminen, "jolla on ihmeellinen vaikutusvoima, jota hän käyttää houkutellessaan ja lumotessaan". Hän on "lumoava, voimallisesti vaikuttava, saa ihmiset haltioitumaan. Hänessä on hypnotisoiva vaikutus", (Websterin sanakirja).

Esimerkkejä kuinka tuota sanaa käytetään

Eräässä radio-ohjelmassa kerrottiin Kansallisteatterin edesmenneestä näyttelijästä Tarmo Mannista: "Hänessä oli valtavasti karismaattista säteilyvoimaa. Hän teki vaikutuksen meihin. Hän oli hyvä näyttelijä." Lehdistön kommentit erään vuoden Miss Suomesta: "Hän on säteilevän kaunis ja karismaattinen". Adolf Hitler pystyi luomaan ihmisten mieliin kuvan maasta, joka on "Deutschland, Deutschland über alles". Hän johti Saksan kansan tuhoon tällaisella karismalla. Hänessä oli tuo karismaattinen, kiehtova ja hypnotisoiva vaikutus. Näin maailma on täysin muuttanut karismaattinen -sanan merkityksen ja näin muutettuna se hyväksyttiin takaisin uskonnolliseen kielenkäyttöön. Raja luonnollisen ihmisen sielun voimien ja hengellisen välillä alkoi kasvaa umpeen.

Se, mikä olisi ollut elävää Jumalan Pyhän Hengen vaikuttamaa, muuttui luonnollisesta ihmisestä

itsestään lähteväksi sielunkarismaksi. Juuri tästä johtuu aikamme länsimaisen kristillisyyden rappioteila. Ihminen itse on asialla.

Onko Pyhän Hengen voitelu luonnekysymys?

Vierailin kerran eräissä seurakunnassa. Koska olen armoitukseltani opettaja, toivoin että kokoussalin edessä olisi ollut saarnatuoli, eli saarnapöytä, jolla olisin voinut pitää Raamattuani ja muistiinpanojani puheeni aikana. Kun asiaa tiedustelin minulle kerrottiin, että "me olemme karismaattinen seurakunta, eivätkä vanhat perinteet saa sitoa meitä" (käytin sitten nuottitelinettä!). Tämän saarnaajan mukaan karismaattisuuteen kuuluu puhuja, joka vapaasti liikkuu yleisön keskuudessa, mieluummin langaton mikrofoni kädessään. Sielunkarismaan tukeutuva ilmeisesti uskoo näin pystyvänsä voimallisemmin vaikuttamaan kuulijoihinsa! Jumalan Hengen toiminnan kanssa tällaisella ei ole mitään tekemistä.

Kun maailman henki muuttaa karisma -käsitteen tarkoituksen, ja kun tämä muunnos hyväksytään, on niin sanottu karismaattinen puhuja usein seuraavanlainen: Hän on luonteeltaan hyvin vilkas ja räiskyvä. Hän lumoo kuuntelijat kiehtovilla kertomuksilla joistain kaukaisista tapahtumista esiintuoden taitavasti sen, että kaikki tapahtui juuri hänen "karismansa" kautta. Kertomuksia ja jälleen kertomuksia. Hän ei saarnaa Sanaa. Tulokset hänen puheestaan tulee näkyä heti vielä hänen paikalla ollessaan, ja parhaiten ne näkyvät juuri hänen "karismansa" välityksellä.

Hän käyttää ääntään useimmiten huutaen. Hänellä on ihmeellinen vaikutusvoima vangitessaan kuulijat. Ihmiset haltioituvat. Jos hän on pystyvä, saa hän ihmiset tekemään melkein mitä tahansa. "Vilkuttakaa Jeesukselle." "Älkää laulako mollissa, vain duurilaulut ovat hengellisiä." "Toistakaa, mitä sanon." Ja jonkun esityksen jälkeen, "Nyt nousemme ylös kaikki ja taputamme", jne. jne. Suomessa hiljattain vierailut tunnettu karismaatikko-saarnaaja uskoi, että uudestisyntyneet ihmiset ei enää koskaan laula mollissa. Vain duuri kelpaa tunnelman nostamiseen.

Luonnollisen ihmisen sielunkarisma

Se ilmenee usein myös hyvin älyperäisinä luentoina uudesta "väläyksestä, oivalluksesta", jonka Minä, luonnollinen ihminen, itse, olen oivaltanut. Kysymyksessä voi olla Sana kuolleena kirjaimena ilman Henkeä. Se voi olla myös innoittavan "järkekarisman" uusi toimintatapa. Sielunkarisman ollessa lähtökohtana tällainen ei ole Hengen ilmenemistä Jumalan kunniaksi. Kysymyksessä on sama itseään korottava henki, josta Paavali varoitti tessalonikalaisia. Jos ei oteta vastaan rakkautta totuuteen, liikutaan vaaravyöhykkeellä. Sielullisesta tehdään hengellinen. Ihminen tulee korotetuksi. Liikkuessani eri puolilla maailmaa olen huomannut tällaisen

"karismaattisen" toiminnan jälkeen huolestuttavaa jälkikrapulaa.

Kustannusliikkeetkin tarjoavat elämyksiä

Luonnollisen ihmisen sielunelämää jännittäen on lähdetty "elämysmatkalle". Sielunelämää voisi verrata huonosta metallista tehtyyn jouseen. Toistuvasti jännitettynä se menettää jänteveytensä. Näin käy myös ihmisen. Enää ei jakseta innostua - kaikki on kuultu ja luettu - kaikki on jo koettu. Kaiken perässä on juostu tai ajettu autolla. Kokouksissa oli tunnetta ja melua, kirja tarjosi uuden kokemuksen, mutta taas vähän ajan päästä tuli jo niin turhautunut olo. Paitsi, jospa sittenkin, vielä joku jostain, jotain uutta... ad infinitum.

Hyvä Jumala, anna meille silmävoidetta nähdäksemme, mikä on Sinun hengestäsi ja mikä on ihmisen oman sielunelämän aikaansaannosta. Mikä ehkä jotain vielä paljon parempaa. Muistakaamme, että kaikki työ, joka tehdään tunteilla, on kyseenalaista ja haihtuvaa. Työssä, joka tehdään Pyhän Hengen voimalla, ihmisen ei tarvitse ponnistella omia voimiaan.

Kun työ tehdään sielun voimalla

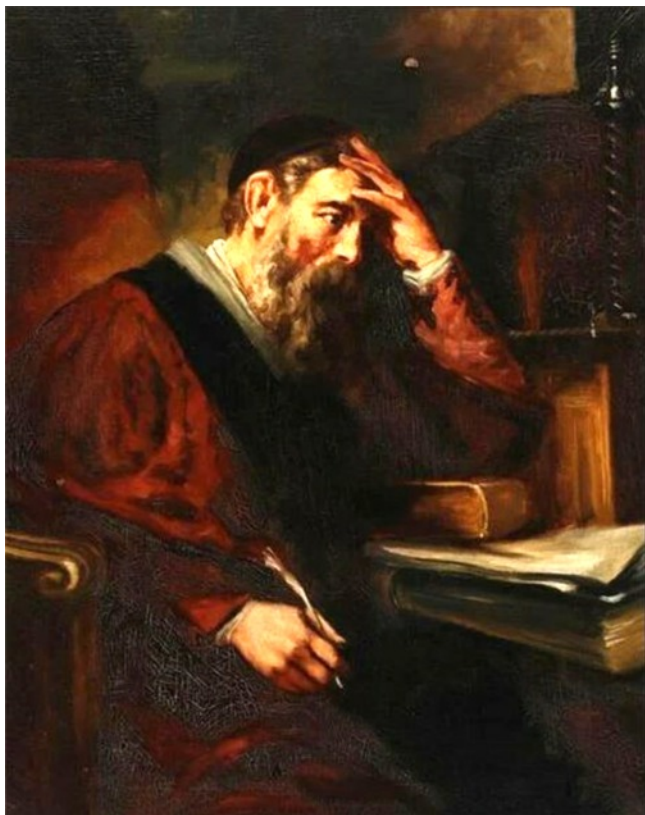
Tällöin ihmisen on jännitettävä voimiaan ja käytettävä monenlaisia "kikkoja". Näitä ovat itkeminen, huutaminen, hyppiminen, yhtämittäinen laulaminen tai monien liikuttavien kertomusten esittäminen. Minulla oli nuorena tilaisuus kuunnella Skandinavian suurimman helluntaiseurakunnan, Tukholman Filadelfian perustajan, Lewi Pethruksen julistusta. Muistan kuinka hän Nyhem-viikon puhujana seisoi hiljaa ja eleettömästi saarnansa aikana. Pienehkö, melko kuivan tuntuinen mies. Hiljaisella, tasaisella äänellä hän toi esille Sanan totuuksia.

Hänestä sanottiin, että hän oli saarnatuolissa tyyntä kuin viilipytyä, mutta "mutta kansassa kiehuu". Nykykieltä käyttäakseni, hän ei ollut ollenkaan "karismaattinen". Hänellä oli kuitenkin raamatullista karismaa. Hänen ei tarvinnut huutaa tai käyttää muita temppuja. Hänellä oli Jumalalta saatu opettamisen armoitus. Sana saavutti sydämet ja elämä muuttui. Pyhä Henki toimi kirkastaen Kristuksen ja tulokset olivat pysyviä. Monia tuli uskoon ja seurakunnat kasvoivat. Vastakohtana ovat meidän aikanamme ne, jotka "kiehuvat" saarnatuolissa. Tällainen karismaatikko saattaa ihmetellä jos hänen yleisönsä ei "kiehu" mukana. Ehkäpä tuolloin kuulijakunta onkin niin hengellistä, että odottaa hengelliseltä tilaisuudelta jotain aivan muuta!

Jatkuu

Masennus, pelot, ahdistukset ja Jumalan lohdutus

Rov. Per-Olof Malk

Apostoli Paavali, Rembrandt van Rijn (1606-1669)

Monen vuoden ajan ihmettelin sitä, että Uusi testamentti tuntui ohittavan kysymyksen ihmisen masentuneisuudesta, ahdistuneisuudesta, peloista niin vähin maininnoin. Ruumiillisista sairauksista on sanassa paljonkin puhetta. Varsinkin evankeliumit sisältävät monia kertomuksia sairaiden parantamisesta. Toisaalta Uusi testamentti käsittelee pimeyden voimien työtä ihmisissä ja kertoo mm. riivatuista ja saastaisten henkien valtaan joutuneista, joista nämä voimat ajettiin ulos. Mutta masentuneista, sotaa tai tulevaisuutta pelkäävistä, sisäiseen ahdistukseen joutuneista pienistä ihmisistä Uusi testamentti tuntui vaikenevan. Varsin yleiseksi on muodostunut tulkinta, että ne mielen tasapainottomuuteen liittyvät ongelmat, joita me ajassamme kasvavassa määrin kohtaamme, ovat samoja joita Uuden testamentin aikoihin

nimitettiin riivaajien työksi. Niinpä moni pelkojen ja ahdistuksen sumuihin joutunut kristitty hakeekin tuskaansa apua ihmisiltä, joiden sanotaan voivan ajaa ulos riivaajia.

Tämä tulkinta ei ole minua vakuuttanut ja siksi olen ihmetellyt sitä, että Uusi testamentti puhuu ruumiillisista sairauksista ja pimeyden voimien aiheuttamista ongelmista mutta ei ihmisen mielen kokemista paineista ja ongelmista. Kirkkohistoria kyllä tuntee monia merkittäviäkin henkilöitä, joiden suurin ongelma ei ole ollut ruumiillinen sairaus tai riivattuna oleminen, vaan mielen tasapainottomuus ja kestäkyvyn heikkeneminen. Mutta missä tästä asiasta puhuu Uusi testamentti? Joitakin vuosia sitten pysähdyin 2.Kor.12:7-8 tuttujen jakeiden äärelle ja olin lopulta siellä näkevinäni mahdollisen viittauksen mielen tuskiin. Kohdassa apostoli Paavali hyvin avoimesti kertoo oman elämänsä suuresta vaikeudesta. Hän sanoo, että hänen lihaansa, s.o. hänen ruumiiseensa, on annettu ”pistin, saatanan enkeli” rusikoimaan häntä.

Apostoli Paavalin ongelma

Ajatellessaan vaikeuttaan apostolilla oli ilmeisesti vaikeuksia löytää sopivia sanoja tuskansa ilmaisemiseen. Niinpä hän käytti kahta vertauskuvaa, jotka yhdessä välittivät tiedon niistä tuntemuksista, joita hänellä oli. Lihassa oleva pistin ilmaisee, että hän koki ruumiillisista kipua ikään kuin häntä olisi kiusattu keihään kärjellä. Mutta tämä vertaus yksin ei selittänyt kaikkea. Näihin tuskiin nimittäin liittyi tuntemuksia, jotka olivat kuin saatanan enkelin työtä. Gal.4:13-14 sisältää Paavalin kokemuksista samantapaisen kuvauksen. Ensin hän puhuu ruumiillisesta heikkoudesta, joka oli ollut syynä siihen, että hän oli jäänyt Galatiaan evankeliumia julistamaan. Jakeessa 14 hän puhuu edelleen heikosta ruumiillisesta tilastaan mutta toteaa, etteivät galatalaiset häntä kuitenkaan halveksineet eivätkä vieroksuneet. Jälkimmäinen sana kreikan kielessä tarkoittaa myös sylkemistä ja sylkeminen taas oli tuohon aikaan ele, jolla torjuttiin pahoja henkiä. Kohdasta näemme, että Paavalin ruumiillisessa heikkoudessa (jae 13) on ollut piirteitä, joiden

vuoksi galatalaiset olisivat voineet karkoittaa hänet riivattuna luotaan. Mutta he eivät sitä tehneet, koska he toisaalta havaitsivat, ettei apostoli ollut saastaisen hengen vallassa. Hänellä vain oli vaiva, joka muistutti saatanan läsnäoloa.

Vastaavanlaisia kokemuksia Paavalilla oli ilmeisesti jatkuvasti. Korintossa olostaan hän kertoo, että hän oli siellä "heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa", 1.Kor.2:3. Hän koki ruumiillisesti olevansa lähes työkyvytön. Ruumiilliset ja henkiset voimat olivat menneet. Merkilliset pelot syöksyivät hänen kimppuunsa hävittäen kaiken rohkeuden ja ilon. Luottamus Herraan kaikkosi ja hän valmistautui tehtäviinsä vavisten. Samanlainen oli tilanne Makedoniassa: "Makedoniaan tultuamme lihamme ei saanut mitään rauhaa", hän kirjoittaa viitaten näin ruumiillisiin tuskiinsa. Hän jatkaa: "Me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin pelkoa", 2.Kor.7:5. Seuraavassa jakeessa hän täydentää kuvaa ilmaisemalla, että hän oli masentunut.

Paavalin saama apu

Vaikeuttaa siitä kuin apostolilla olisi ollut vaikeuksia ilmaista kokemuksiaan. Hän puhuu pistimestä lihassa, saatanan enkelin rusikoinnista, ahdistuksista, taisteluista ulkoapäin, peloista sisällä, heikkoudesta jonka valtaan hän joutui, suuresta vavistuksesta jne. Kaikki nämä hänessä näkyivät niin, että galatalaiset olisivat hyvin voineet sylkeä häntä varjeltuakseen samalta kohtalolta. Olemme tässä tekemisissä sellaisten asioiden kanssa, jotka ovat tuttuja hyvin monelle. Niistä vain on tavallisesti niin vaikea puhua. Osittain tämä johtuu siitä, ettemme löydä täsmällisiä sanoja emmekä oikein itsekään tiedä, mistä kaikki johtuu ja mitä kaikki on. Varsinkin jos elämme sellaisessa kristillisessä ilmapiirissä, missä tämäntapaiset kokemukset leimataan riivaajain työksi, taakkamme voi tulla hyvin suureksi.

Miten apostoli jaksoi uupumatta?

2.Kor.12:8 sisältää yhden puolen vastauksesta. Siinä Paavali kertoo kolmesti rukoilleensa Herraa, että tämä vaiva otettaisiin häneltä pois, "että se erkanisi minusta". Jos nyt apostoli oli ahdistuksissaan rukoillut näin, saamme toivorikkaalla mielellä tehdä samoin. Omien ahdistavien tuntemusten kertominen ääneen Herralle auttaa jo sinänsä. Mutta apostoli valmistaa seuraavassa jakeessa ahdistunutta kielteiseen vastaukseen. Hän itse oli yksi niistä, joilta tämänkaltaisia vaivoja ei otettu pois, vaan joka sai kulkea koko elämänsä heikkoutta, masennusta, pelkoja ja

tuskia tuntien. Pahaa ei otettu pois, vaan hänen tuli oppia elämään sen kanssa.

Lohdutuksen Jumala

Mutta apostoli koki myös, että Jumala lohduttaa masentunutta lastaan, joka ei saa myönteistä vastausta rukouksiinsa. 2.Kor.7:6 hän kirjoittaa, että "Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla." Kaikessa yksinkertaisuudessaan tämä tarkoittaa sitä, että Paavalin yksinäisyyteen tuli ystävä, jolle hän sai puhua ja purkautua. Ennen Tiituksen tuloa hänen taistelunsa ja pelkonsa (2.Kor.7:5) yltyivät kuluttavaksi tuskaksi. Ihmisiä oli ympärillä, mutta ei sellaista, joiden kautta Jumala olisi voinut häntä lohduttaa. Mutta sitten tuli Tiitus, veli, johon apostoli luotti ja joka oli kyllin kokenut ymmärtääkseen työtoverinsa sisäisiä kamppailuja. Pistintä ei otettu pois, saatanan enkelin rusikointi jatkui, mutta tämän vaivan keskelle tuli Jumalalta lohdutus. Tiitus ei voinut asioille enempää kuin Paavalikaan, mutta vierellä oli nyt myötäkärsijä, ymmärtäjä, tukija, ja sellainen on avain Jumalan lohduttaessa masentuneita, pelokkaita, vapisevia lapsiaan.

Kuinka tärkeää onkaan, että meillä jokaisella olisi joku sellainen, jolle saamme puhua kaiken pelkäämättä mitä sisimmästämme tulee ilmi ja pelkäämättä, että ilmitullut meitä ennen pitkää vahingoittaa. Rippi ja rippiluontoiset keskustelut ovat suuri Jumalan lahja. Toisaalta Paavali sanoo, ettei häntä lohduttanut vain Tiituksen tulo vaan myös tieto siitä, että Korintossa oli ryhmä ihmisiä, jotka ikävöivät häntä ja olivat innostuneita hänen hyväkseen. Tämä vaikuttaa hyvin inhimilliseltä ja arkiselta, mutta yhtä kaikki, näinkin Jumala lohduttaa niitä, joilta pistintä ei oteta pois. Muiden

ihmisten myönteiset ajatukset ja puheet meistä takanapäin ovat Jumalan välinen hänen hoitaessaan masentuneita. Tässä meillä on mahdollisuus hyvään palveluun kun pahan puhumisen sijasta alamme puhua joskus hyvääkin tuntemistamme ihmisistä. Sillä tavalla lievenee monen sisäinen tuska ja Jumalan lohdutus ahdistuneiden keskuudessa leviää.

Evankeliumin lohdutus

Lopulta voi myös nähdä, että Jumala lohdutti Paavalia syventämällä häntä evankeliumin ymmärtämisessä. Kiihkeisiin rukouksiinsa apostoli sai Herralta vastauksen: "Minun armossani on sinulle kyliin, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa", 2.Kor.12:9. Evankeliumi oli lopulta se ainoa apu, johon Tiitus saattoi Paavalin

kanssa keskustellessaan viitata ja evankeliumi oli se apu, joka korinttolaiten asenteessa lohdutti. Armo ei poista pelkoja, vapinaa, heikkoutta, taisteluja, mutta se ammentaa sisältönsä Jumalan suurista teoista ja varmasta sanasta ja vakuuttaa jumalallisella arvovallalla, että piinatun ihmisen ei tarvitse esiintyä levollisena ja rohkeana ja tasapainoisena ja hyväksyttävällä tavalla ollakseen Jumalan suosiossa. Jeesus itse sanoo, että armo riittää. Muuta ei tarvita. Armo on kyllin. Tie perille on varma, kävi miten kävi. Mitkään voimat, mitkään syöverit, mitkään rotkot, mikään pimeys ja yksinäisyys, mikään kauhu, mikään avuttomuus, mikään synty ja olemuksen vääristyneisyys ja rappio eivät vähennä armon suuruutta. Se riittää - ja se lohduttaa.

Israel touko-kesäkuun vaihteessa

Juhani Aitomaa

Lähteet: Israel Today, All Israel News, All Arab News, Jerusalem Post, YLE, Reuters

Toukokuussa Hamasin kanssa soditun 11 päivän ja Israelin arabien mellakoinnin jälkeen Israel on palaamassa "normaaliin". Koronarajoitukset poistettiin kesäkuun alussa ja israelilaiset yrittäjät toivovat turismin pikaista elpymistä. Tämän lehden painoon mennessä luvan maahantuloon oli Israelin viranomaisilta saanut jo yksi saksalainen turistiryhmä.

Hamasin ja Israelin yhteenotossa Hamas ampui Israeliin yli 4300 rakettia, tiheimmillään jopa 140 rakettia 20 minuutissa. Jerusalem Postin mukaan Israelin ohjuspuolustusjärjestelmä Iron Dome ehti torjua raketit 90%:sti. Arvion mukaan Hamasin ja islamilaisen Jihadin varastoihin jäi edelleen yli 10 000 rakettia ja ohjusta. Huomattavia materiaali- vahinkoja syntyi rakennuksille ja muulle omaisuudelle. Jo ennen raketti-iskuja palestiinalaiset ja osa Israelin arabeista olivat aloittaneet mellakkansa. Sen aikana ryöstettiin 386 juutalaista asuntoa, vahingoitettiin 673 juutalaista kotia ja sytytettiin tuleen 10 synagogaa, 112 taloa ja 849 autoa. Israelin arabityöläiset ryhtyivät myös valtakunnalliseen lakkoon, johtajansa Mohammed Barakehin mukaan koska Israelin arabeja vastaan oli "yleensä" hyökätty. Mellakan kuitenkin aloittivat arabit ja

juutalaiset vastasivat siihen pakon edessä kun poliisi oli voimaton. Juutalaisten toimesta poltettiin 13 arabimistuksessa olevaa autoa ja vaurioitettiin 13 arabiasuntoa. Kaksi arabilasta paloi kun heidän asuntoonsa heitettiin bensiinipommi arabien ääri- aineiden toimesta, jotka luulivat lapsia juutalaisiksi. Juutalainen mies puukotettiin matkalla synagogaan. Eräin paikoin arabiasunnoista ammuttiin käsiaseilla kohti juutalaisia. Mellakoitsijat hyökkäsivät jopa Magen David Adomin -hoitajia ja ambulansseja vastaan estäen ensiavun tarpeessa olevien hoitoa. Poliisi pidätti yli 700 mellakoitsijaa.

Israelin armeija IDF iski Gazaan useisiin kohteisiin sen mukaan mistä raketteja ammuttiin Israeliin sekä Hamasin tukikohtiin. On outoa, että maailmalla - etenkin mediassa ja poliitikkojen toimesta, vuosien ja vuosikymmenien jälkeen - ei edelleenkään tuomita Hamasin ja muiden islamilaisterroristien käytäntöä käyttää siviiliväestöä ihmiskilpinä ja käydä sotaansa näiden seasta. Turhia siviiliuhreja syntyy väistämättä ja niistä syytetään Israelia. Arvion mukaan 12 israelilaista ja n. 200 gazalaista sai surmansa. Nyt on puhuttu, että jotkut Hamasin johtajat olisivat myötämielisiä neuvotteluihin Israelin kanssa. Hamasin jyrkkä kanta on ollut ettei vihollisen kanssa neuvotella. Samaan aikaan on havaittu, että Hamas pyrkii

luomaan suhteita Syyrian hallintoon. Terroristien tavoite lienee antaa kuva myötämielisestä suhtautumisesta neuvotteluratkaisuun sen vuoksi, että Gaza tarvitsee ulkopuolista rahoitusta tuhojen korjaamiseksi. Lännen hyödylliset idiootit (jota mainintaa entisen N-liiton eräät kommunistit käyttivät länsimaissa olevista tukijoistaan) maksavat aina kun Hamas tuhoaa Gazaa suoraan tai epäsuorasti. Selvää lienee, että osa tuhon korjauksiin osoitetusta avusta menee suoraan Iranin tukemille Hamasin terroristeille. Esimerkki tästä on Hamasin "Metro", laaja tunneliverkosto, jonka kautta pyritään alittamaan Israelin raja ja lähettämään terroristeja Israelin alueelle. Sen rakentamiseen on käytetty valtavia määriä rakennustarpeita, mm. betonia ym., jotka on otettu länsimaiden avustusvaroista ja -tarpeista. Israelin mukaan se aikoo tulevaisuudessa iskeä ennalta Hamasin ja islamilaisen Jihadin tukikohtiin aina havaitessaan sotilaallisen ja raketti-iskun olevan valmisteilla.

Hyvän huonon esimerkin liittyen edellämainittuun antoi Vihreiden edustaja Emma Kari, joka kirjoittaa nettisivullaan: "Israelilla ei ole oikeutta rankaista kaikkia Gazan asukkaita Hamasin raketeista. Satojen lasten tappamisella ei ole mitään tekemistä puolustautumisen kanssa." Emmen tulisi tutustua Lähi-isän ja islamin historiaan ja nykyisyyteen ennen kuin sanoo mitään. Gazan asukkaiden oikea rankaisija on Hamas, joka ei välitä Gazan lapsista tippaakaan vaan kasvattaa nämä jo pienestä pitäen Israel- ja juutalaisvihaan. Gazassa ei liioin Israelin toimesta konfliktissa tapettu "satoja lapsia". Emma Karia syytettiin valehtelusta jo 2018 koskien erästä Juha Sipilän lausunnon vääristelyä. Avoin kysymys Emmalle: Eikö oheinen kuvakin osoita kuinka Hamas tuhoaa Gazan lapsia?

Uutistoimisto Reuters raportoi sosiaalisen median valheesta. Mediassa leviää kuva söpöstä 3 -vuotiaasta arabityttölapsesta, jonka "Israelin sotakoneet tappoivat" Gazassa. Kuva on kuitenkin jo vuodelta 2018 ja se on silloin julkaistu Venäjällä. Nyt kuvaa ja sen mukana viestiä Israelin surmaamasta viattomasta pienokaisesta on levitetty Twitterissä, Instagramissa ja Facebookissa. Moni tämänkin valheen uskoo ja tulee vielä uskomaan vaikka Reutersin "faktantarkastus" ainakin tässä on toiminut. Hatunnosto siis uutistoimisto Reutersille.

Konfliktin aikana Hamasin johtaja esiintyi yleensä kantaen sylissään asepukuun puettua ja rynnäkkökiväärillä aseistettua pikkulasta

Alla Reutersin paljastama valheellinen (epä)sosiaalisen (valhe)median "tieto"

Mihin olemme menossa ?

Poul Madsen

Osa 1

(Kirjoitettu 1983)

Eksytykset

Opetuslasten kysyessä Jeesukselta, mikä hänen tulemisensa ja maailman lopun merkki oli, hän vastasi heille: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä" (Matt.24:4). Ensimmäinen Jeesuksen tulemuksen merkki ovat eksytykset. On silmiinpistävää, että aikanamme käytetään hyvin suuria sanoja. Sanotaan esim. että nyt tapahtuu jopa suurempia ihmeitä kuin apostolien aikana; puhutaan valtavasta uudistuksesta, ihmeistä ja merkeistä - eikä tämä puhe rajoitu vain yhteen maahan, vaan tällaista puhetta kuulee suurimmassa osassa maailmaa. Saattaa olla totta, ettei Jeesuksen nimeä koskaan ole käytetty niin paljon kuin tänä aikana. Samoin puhutaan Pyhästä Hengestä enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Kysymys on varsinaisesti kuitenkin siitä, tarkoitetaanko näissä puheissa sitä Jeesusta, jota Paavali julisti, vai toista Jeesusta, ja onko todella kysymys Pyhän Hengen toiminnasta, vai toisen hengen toiminnasta, lyhyesti, onko kysymys evankeliumista vai toisenlaisesta evankeliumista.

Ristiinnaulittu Jeesus

Millainen oli Paavalin julistama Jeesus? Siitä meidän ei tulisi olla epä tietoisia, sillä apostoli sanoo selvästi, ettei hän halua tuntea mitään muuta, paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna (1.Kor.2:2). Paavalin julistama Jeesus oli Jumalan Karitsa, joka kanto maailman synnin, se Jeesus, joka ei synnistä tiennyt, mutta joka meidän edestämme tehtiin synniksi, se Jeesus, jonka Jumala asetti sovituksi. Mistään toisesta Jeesuksesta Paavali ei halunnut kuulla puhuttavan. Jeesuksen Paavali kuvasi ristiinnaulittuna galatalaisten ja muitten silmien eteen. Paavalia kuunnellessa ei kukaan koskaan voinut saada muuta käsitystä kuin että synti on pelottava asia, ja että vapaaksi ostamisemme on maksanut Vapahtajallemme enemmän kuin mitä me pysytymme käsittämään. Kukaan ei voinut pöyhkeillä, kun Kristus kuvailtiin ristiinnaulittuna hänen silmiensä eteen.

Paavali itsekään ei kerskannut. Hän ei pöyhkeillyt suurin sanoin. Hän tuli pelossa ja vavistuksessa ja suuressa heikkoudessa. Hän ei koskaan pyrkinyt tekemään kehenkään vaikutusta. Mutta kuitenkin

Jumalan Henki vaikutti sellaisella voimalla tämän heikon, vaatimattoman miehen kautta, että omattunnot heräsivät valtavan synnintunnon seurauksena ja monet murtuivat tunnustamaan syntinsä ja tekemään parannuksen. Siten he kokivat ihmeellisen vapautuksen syyllisyydestä ja rangaistuksesta. Sellaisen vapautuksen voi vain ristiinnaulittu ja ylösnoussut Vapahtaja antaa. Paavali ei koskaan "mennyt edemmäs", mihinkään muuhun kuin sanaan Kristuksesta ja hänestä ristiinnaulittuna, sillä kaikki Jumalan voima ja viisaus on löydettävissä Jeesuksen rististä (1.Kor.1:23-25 ja 2:8-9). Paavali syvensi tätä sanomaa niille, jotka olivat kypsiä sitä kuulemaan, mutta myös tämä syvempi viisaus oli keskitettyä ristiinnaulittuun Herraan ja Vapahtajaan.

Ristiinnaulittu on ylösnoussut

Paavali tiesi paremmin kuin kukaan muu, että ristiinnaulittu Jeesus on noussut kuolleista. Hän oli kaikista viimeisimpänä nähnyt ylösnousseen (1.Kor.15:8). Ylösnoussut Herra oli antanut hänelle tehtävän olla julistamatta muuta kuin Jeesusta Kristusta ja häntä ristiinnaulittuna! Tämä on evankeliumille aivan ratkaisevaa! Jos tästä poikkeamme, joudumme hengellisesti vaikeuksiin. Jos julistamme Kristusta ylösnousseena ja työnnämme hänen ristinsä taka-alalle, kuvailemme ihmisten silmien eteen toisenlaisen Jeesuksen kuin mitä Paavali julisti, Vain se, jolla on korva kuulla, voi ymmärtää, että silloin todella on kysymys toisesta Jeesuksesta, sillä Jeesuksen nimeä käytetään jatkuvasti ja Raamattua lainataan.

Huomaamatta Jeesus tehdään joksikin suurenmoiseksi ihmeidentekijäksi, joka tyydyttää kaikkien ihmisten toivomukset onnellisesta vavattomasta elämästä. Pääpaino pannaan kaikkeen "ihanaan", mitä Jeesus tekee: hän parantaa kaikki sairaudet, hän antaa meille riemuitsevan ilon eikä synti enää ole kovinkaan vakava ongelma; on itsestään selvää, että kaikki syntimme on anteeksi annettu. Ei korosteta ristiä, vaan "voimaa", joka ymmärretään "voimaksi" ihmeiden tekemiseen, voimatekoihin ja ennen muuta sairaiden parantamiseen.

Jatkuu

Suuren mutta armoitetun syntisen todistus

Past. Niilo Wiklund

Osa 1

(Pastori Niilo Wiklund eli 1732-1785. Vanhan tekstin toimitti uudelleen Kaarlo Hyrske, Porvoo 1936. Tämä vanha todistus kertoo, kuinka Jumalan armo Kristuksessa on aina kirkastunut samalla tavalla kaikkina aikoina syntinsä tunnustaville ja Jumalaa etsiville ihmisille. Toimitus).

Varhaisessa lapsuudessa olin tosin hyvä ja vakava lapsi, mutta suruttomuuden uneen nukkunut ja hengellisesti kuollut. Ollessani yhdeksänvuotias tunsin sydämessäni liikutusta ja jonkinlaista sisällistä puutosta, mutta en sitä ymmärtänyt. Mutta kerran 12-vuotiaana lukiessani Matt. 5, 6 ja 7 luvuissa esitettyä Vapahtajan vuorisaarnaa tulin täydellisesti vakuutetuksi, etten ollut Jeesuksen opetuslapsi, ja että kristillisyyteni laita oli kerrassaan huonosti. Ja siksi pä tulin siihen tulokseen, että jos ihmisen pitää sellaiseksi tulla, kuin Jeesus vuorisaarnassaan opettaa ja sitä opetuslapsiltaan vaatii, niin en kuulunut heidän vaan päinvastoin fariseusten ja kirjanoppineiden joukkoon, joiden ulkokuultaisuutta Kristus samassa paikassa niin selvästi nuhtelee.

Siitä ajasta lähtien olen tiennyt ja uskonut olevani viheliäisessä ja vaarallisessa sieluntilassa, ja etten siinä mitenkään voisi tulla pelastetuksi. Sittenmin pääsin kouluun. Siellä sain opastusta ja kristillisyyden tietoa. Samalla minut kasvatettiin hurskaaseen, siivoon ja kunnialliseen elämään, ja tulin siten varjelluksi niistä synnin erhetyksistä,

jotka monta muuta ihmistä ovat surkeasti turmelleet. Tästä johtui, että minua pidettiin jumalaapelkäävänä nuorukaisena ja kiitettiin usein hyvien avujen esimerkiksi. Mutta minulla oli jo silloin siinä määrin itseni tuntemusta ja itsehillintää voidakseni ymmärtää, ettei sellainen kiitos kuulunut minulle, ja että sieluni tila oli surkea, valitettava ja onneton. Sentähden kiitosta saadessani ajattelin itseni: "Eipä se kuitenkaan niin ole kuin te sanotte. Ette tiedä tilaani ettekä, millainen olen."

Ollessani 28-vuotias, etsi Herran armo minua niin voimallisesti, että heräsin täydellisesti hengellisestä unestani. Silloin vasta oikein havaitsin syvän syntiviheliäisyyteni, kauhean kiroukseni ja kadotuksenalaisuuteni. Herätetty omatuntoni tuli aina aremmaksi ja tarkemmaksi näkemään ja tuntemaan syntiturmelustani, poispoikkeamistani eli Jumalasta luopumistani, maailmanrakkauttani ja lihallista mieltäni, minkä katsoin suurimmaksi synnikseni ja kadotuksen syyksi. Vakaasti ja todellisesti aioin kääntyä maailmasta Jumalan tykö, synnistä vanhurskauteen ja saastaisuudesta pyhyYTEEN. Sanalla sanoen tahdoin oikein toden-teolla tulla vakaaksi ia pyhäksi.

Mutta yritykseni oli väärä ja vahingollinen siksi, että se tapahtui sopimattomalla ajalla ja siksi etten alkanut asiaa oikeasta päästä, vaan luulin, kuten ihmiset yleensä, että kristillisyyys on tekojen

pyhydessä, vakaassa mielessä ja elämässä. Ja siitä minäkin tahdoin alkaa kääntymiseni. Ajattelin näet, että minun pitää ensin olla vakaa ja pyhä, ennenkuin pääsen osalliseksi armoon, vanhurskauteen ja autuuteen. Tällainen oli kristillisyyteni, jota silloin yritin saavuttaa. Lain kautta minussa heräsi synti, ja lain herättävä armo vaikutti halun noudattaa Jumalan käskyjä. Mutta samalla tunsin itsessäni synnin voiman ja vallan, vieläpä paljoa voimallisempaa kuin ennen koskaan, ja samalla suuren voimattomuuteni pääsemään irti sen pauloista.

Tämä hätä, joka minua painoi ja teki sydämeni levottomaksi, ajoi minut Jumalan eteen rukoukseen anteeksi tekemiäni syntejä ja kerjäämään niistä lunastusta ja pelastusta. Totisesti sainkin osakseni anteeksiantamuksen. Siinä levottomuuteni katosi ja aikomukseni kavahtaa syntiä ja elää pyhästi uudistui ja vahvistui, mutta samalla tuli ilmi vääriä ja suuri erehdykseni ja vikani. Näet se, että pidin kokemustani täydellisenä kääntymisenäni ja pysähdyin siihen, sensijaan että minun olisi pitänyt mennä edemmäksi ja tutustua Kristukseen ja oppia tuntemaan hänet Vapahtajakseni, Herrakseni ja sieluni yljäksi. Mutta en ymmärtänyt sellaista Jeesuksen tuntemista ja tuttavuutta tarpeelliseksi enkä myöskään, että juuri se minulta puuttui.

Kristillisyyden ja jumalisuuden salaisuus ristiinnaulitusta Vapahtajasta, hänen verestään ja haavoistaan oli minulle outo, en sitä tuntenut enkä ymmärtänyt. Tosin kyllä minulla oli historiallinen tieto Jeesuksesta Kristuksesta, hänen kärsimisestään, verestään, haavoistaan ja kuolemastaan. Mutta en ymmärtänyt koko kristillisyyden riippuvan Kristuksen elävästä tuntemisesta ja omakohtaisesta uskosta häneen. En tuntenut enkä ymmärtänyt ainoan totisen kristillisyyden ja autuuden olevan siinä, että uskossa elävästi tunnemme Jeesuksen ristiinnaulituksi meidän syntiemme tähden. Se merkitsee sitä, että elävällä uskolla omistamme Jeesuksen ja saamme hänet sydämeemme. Tämä ristin salaisuus ja pelastus uskon kautta oli minulle tuntematon.

Ja sentähden, ilman että tulin sisällisesti yhdistetyksi ristiinnaulitun Vapahtajan osallisuuteen ja tuttavuuteen, ilman että tulin elävästi tuntemaan hänen sovitettavaa, puhdistavaa, eläväksi tekevää ja vahvistavaa vertaan, ilman että tulin tuntemaan sielun rauhaa ja lepoa hänen parantavissa ja pyhittämissä haavoissaan, ja ilman että sydämeni totisesti taipui ja nöyrtyi oikein perusteellisesti tuntemaan itsensä vaivaiseksi syntiseksi, rupesin noudattamaan ja harjoittamaan jumalisuutta ja pyhyttä milloin milläkin tavalla. Tahdoin, kuten jo mainitsin, tulla vakaaksi ja pyhäksi, s.o. tahdoin olla pyhä ilman Jeesuksen verta ja niin muodoin en tuntenut teurastettua Jumalan Karitsaa. Tahdoin olla vakaa mutta ilman, että Jeesuksen

veri oli vielä eläväksi tehnyt, puhdistanut, pyhittänyt ja uudistanut sydäntäni.

Tahdoin tulla suureksi pyhäksi sen sijaan, että minun ensin olisi pitänyt tulla pieneksi tomuhiukkaseksi ja aivan köyhäksi syntiseksi. Ja silloin vasta omatuntoni sai aiheen omin töin ja vaivalloisin ahkeroitsemisin ryhtyä vaikuttamaan pyhyyttä, puhtautta ja rauhan varjelemista. Nyt vasta rupesin oikein työtä tekemään saavuttaakseni oman pyhyiden ja parannuksen, nyt kilvoittelin paljoa suuremmalla ahkeruudella ja itseni vaivaamisella kuin koskaan ennen. Niin paljon kuitenkin tunsin itseäni, etten mielestäni tohtinut sentään itseäni luottaa. Jumala tosin oli turvani, hänen tykönsä menin, armoa kerjäämään enkä mielestäni tahtonut mistään muusta tietää kuin paljaasta armosta.

Mutta huomaa taas, missä erehdykseni ja petokseni oli: pyysin ja rukoulin Jumalan armoa, mutta en ymmärtänyt armolla Jumalan rakkautta ja armahtamista Vapahtajan tähden, eli Jeesuksen veren ja kuoleman kautta tapahtunutta ja tunnolleni eläväksi kirkastunutta ja sydäntä vahvistavaa lunastusta. Ymmärsin sen siten, että tahdoin ja anoin Jumalalta ensin voimaa elääkseni lain mukaan pyhästi, kuolettaakseni syntiä ja ollakseni uskollinen ja kuuliainen armon vaikutuksille ja kehotuksille. Ja tällaiseen uskollisuuden ja kuuliaisuuden voimaan perustin rauhani ja sieluni levon. Mutta en sitä silloin ajatellut enkä sitä olisi uskonut, jos joku olisi sanonut. Omasta mielestäni perustin kaiken pelkkään armoon ja olin siitä niin vakuutettu, että olisin tohtinut siihen luottaen kuollakin.

Koko silloinen tilani ja käytökseni oli vain merkinä ja todistuksena siitä, että rakensin autuuteni omanvanhurskauteeni ja tekopyhyytteni perustukselle, s. o. äsken mainitsemieni uskollisuuteni ja kuuliaisuuteni varaan. Siksipä yksikin uskottomuus ja tottelemattomuus, yksikin erehdys särki koko sieluni levon ja saattoi sydämeni sellaiseen kompastukseen ja sekaannukseen, että menin aivan suunniltani ja tulin araksi ja pelkuriksi. Usein kokonaan epäilin kääntymystäni ja ajattelin, että kaikki on turhaa, ja etten minä ainakaan pelastu. Ja vaikka Jumalan armo, joka tällöinkin vaikutti sydämessäni, johti minut oikeille jäljille, kesti se vain sen aikaa kuin pysyin kuuliaisena ja uskollisena. Sanalla sanoen: rauhani ja leponi oli löyhällä perustuksella koska sydämeni turvapaikkana ei ollut risti, ja huomaa tarkoin, että salaisesti iloitsin ”pyhydestäni”.

Jatkuu

UUSI TILAUSJAKSO ALKOI VUODEN 2021 ALUSTA!

Entiset tilaajat maksavat uuden jakson ilman erikseen lähetettävää laskua tilille

Kustannus Näkökulmajulkaisut FI53 5228 0320 0999 35.

Kiitos!

Viereisen sivun lomaketta voi käyttää tilattaessa, osoitteen muutokseen, tilauksen päättämiseen, ym. ilmoitusasioihin. Lomake ei tarvitse postimerkkiä sillä Näkökulma maksaa postimaksun.

Ilmoitusasiat voi hoitaa myös spostilla nakokulma@nakokulma.info (tilaukset tilaus@nakokulma.info) tai tekstiviestillä nroon 0400324939.

Uudet tilaajat maksavat tilausmaksun samoin suoraan edellä mainitulle lehden tilille ilman erikseen lähetettävää laskua.

Tilaajan nimi ja osoite voidaan ilmoittaa yllä olevilla tavoilla. Tilattaessa kesken ilmestymisvuoden, jo ilmestyneet sen vuoden lehdet ovat osa tilausta ja toimitetaan tilaajalle.

Seuraava lehti ilmestyy syyskuussa 2021

Suomen evankeliumikoulu myy uskoa syventävää ja rakentavaa kirjallisuutta, kuten mm.:

Per-Olof Malk: **Jeesuksen jäähyväisrukous, Joh.17**

Rakkautta vailla vertaa, Joonan kirjan äärellä.

HUOM! Näitä kirjoja enää vain rajoitettu määrä varastossa!

Loppuerä myydään hintaan 5,00e+pm /kpl!

Tilaukset postitse: Evankeliumin opintoyhdistys ry, PL 17, 05831 Hyvinkää.

Tilaus:

Osoitemuutos (kirjoita tähän vanha os.):

Muu syy:

Nimi

Katuosoite

Postinro ja postitoimipaikka

Vastaanottaja
maksaa
postimaksun
Mottagaren
betalar
portot

Kustannus Näkökulmajulkaisut
Tunnus 5022263
00003 VASTAUSLÄHETYS

Aiempien lehtien nrot 1-14 (paitsi nro 7, jonka painos lopussa)
painettuja irtonumeroita vielä saatavissa hintaan
2,00 eur/nro + pm.

PDF -numerot (myös nro 7) samaan hintaan.

Tilaa s.posti: tilaus@nakokulma.info,
tai puh. tekstiviestillä nroon 0400324939,
tai sivun 19 kupongilla (postimaksu maksettu).

<https://www.kristitynfoorumi.fi>

<https://www.nakokulma.info>

Kirjoituksia, luentoja,
videoita, musiikkia ...

<https://www.evankeliumikoulu.fi>

